

ת"פ 29234/01/18 - מדינת ישראל נגד מג'די עווידה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 29234-01-18 מדינת ישראל נ' עווידה

בפני כבוד השופטת דנה כהן-לקח

בעניין: המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד
אביעד דוויק ועו"ד עמיחי מרקס (פמ"י)

נגד

הנאשם מג'די עווידה ע"י ב"כ עו"ד מאזן איוב

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירה של נשיאת נשק שלא כדין שיוחסה לו בכתב האישום.

רקע

1. בכתב-האישום מפורטים באופן כללי אירועי הלילה שבין 14.12.2017 ל- 15.12.2017 בשכונת אבו-טור בירושלים. היה זה לילה רווי אלימות בשכונה, על רקע סכסוך קודם שהתגלע בין שני אגפים ממשפחת אבו-ניג'מה. בעקבות הסכסוך האמור, התחוללה באותו לילה קטטה בין שניים ממשפחת אבו-ניג'מה, במהלכה השניים היכו אחד את השני. בהמשך הלילה, הגיעו שניים אחרים למקום הקטטה במטרה להפריד בין הניצים. אותם שניים נורו ונפצעו, ופוננו לקבלת טיפול רפואי. זמן-מה לאחר מכן, נפגע אדם נוסף מירי בשכונה, וכן נרצח אדם ממשפחת אבו ניג'מה.

יובהר כבר עתה כי הנאשם אינו בן למשפחת אבו-ניג'מה, ומכל מקום לא מיוחסת לו בתיק שלפניי נטילת חלק באירועים שהוזכרו לעיל. המעשה המיוחס לנאשם בכתב-האישום הוא כדלקמן:

במהלך אותו לילה, למשמע קולות הירי בשכונה, יצא הנאשם מביתו כשברשותו אקדח, וזאת בכדי לקחת חלק בקטטה. בהיותו בסמטה היוצאת מביתו, עצר הנאשם, סידר כדורים במחסנית האקדח שברשותו, והכניסה לאקדחו. באותה עת, עמדו שדא ומוצטפא אבו-ניג'מה על גג ביתם, וצפו במתרחש בשכונה (להלן: שדא ו- מוצטפא). משהבחינו בנאשם מכניס את המחסנית לאקדחו, קראו לעברו שלא להצטרף לקטטה. או-אז, פנה הנאשם לעבר שדא ומוצטפא, קילל אותם וכיוון את אקדחו לעברם. בתגובה, השליכו השניים רעפים לעברו של הנאשם, שנמלט בחזרה לביתו. בהתאם לנטען בכתב-האישום, במעשיו האמורים נשא הנאשם נשק בלא רשות על-פי דין - עבירה לפי סעיף 144(ב)

לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

תשובת הנאשם לכתב-האישום ויריעת המחלוקת

2. הנאשם אישר בתשובתו לכתב-האישום כי באותו לילה הוא יצא מביתו מספר פעמים: פעם אחת כדי לקנות סיגריות, ופעם שנייה למשמע קולות הירי. עם זאת, לטענת הנאשם, יציאתו מהבית לא הייתה קשורה לקטטה, והוא לא התכוון ליטול בה חלק. הנאשם אישר בתשובתו לכתב-האישום כי כאשר יצא מביתו בפעם השנייה, הוא ראה אנשים ממשפחת אבו-ניג'מה עומדים על גג ביתם, והללו זרקו עליו אבנים/רעפים בעקבות סכסוך קודם עם הנאשם. עם זאת, לטענת הנאשם הוא לא החזיק מעולם באקדח, וממילא לא הכניס כדורים למחסנית ולא כיוון אקדח למאן דהוא.

3. יריעת המחלוקת בין הצדדים אינה רחבה, אפוא. הנאשם מאשר כי יצא מביתו באותו לילה למשמע קולות ירי בשכונה. הוא אף מאשר כי בעת שהיה בסמטה ליד ביתו, שדא ומוצטפא - שהנם אחים שגרים בשכונת אליו - עמדו על גג ביתם. אין חולק כי מוצטפא זרק על הנאשם רעפים מאותו גג, וכי הנאשם חזר בריצה לביתו.

הנה כי כן, אין מחלוקת בדבר נוכחותו של הנאשם במקום ובזמן הרלוונטיים לכתב-האישום. אף אין מחלוקת בדבר זיהויו של הנאשם על-ידי שדא ומוצטפא, בעת שהשניים עמדו על גג ביתם.

המחלוקת מתמקדת בשאלה האם הנאשם נשא אקדח בליל האירוע, הטעין כדורים במחסנית, הכניס אותה לאקדח, ואז כיוון את האקדח לעברם של שדא ומוצטפא, כנטען על-ידי המאשימה; אם לאו, כנטען על-ידי ההגנה. יצוין כבר עתה כי האקדח הנטען על-ידי המאשימה, מעולם לא נתפס. כמו כן, האירוע הנטען לא צולם במצלמה כלשהי. לפיכך, עיקר הראיות טמונות בעדים שהעידו לפניי.

מסכת הראיות ובחינתן במבט-על

4. מטעם המאשימה העידו שלושה עדים: שדא ומוצטפא; וכן מי שהיה שוטר בזמן האירוע עדי כהן (להלן: השוטר כהן).

מטעם ההגנה העידו ששה עדים. בהתאם להסכמה דיונית בין הצדדים, עדותם של שני עדי-ההגנה הראשונים, נשמעה לפני שמיעת עדותו של הנאשם. המדובר בעדותו של השוטר רס"ר אתגר שורקי (להלן: השוטר שורקי), וכן עדותה של נסרין אבו-ניג'מה, אחותם של שדא ומוצטפא שהייתה עמם על גג ביתם בליל האירוע (להלן: נסרין).

לאחר שתי עדויות אלה, נשמעה עדות הנאשם. בעקבותיה, נשמעו עדויותיהם של בני משפחת הנאשם: רעיית הנאשם, מראם עווידה; ושני אחיו של הנאשם: מוחמד עווידה (להלן: מוחמד), וכאמל עווידה.

5. למען שלמות התמונה, אומר כי בחומר החקירה קיימים שני סרטונים:

עמוד 2

האחד, סרטון שצולם באמצעות מצלמה שהייתה מונחת על חזהו של השוטר שורקי - ת/1 (עמ' 200 לפרוטוקול; להלן: הסרטון של השוטר שורקי). מדובר במצלמה שצילמה והקליטה את המתרחש, כאשר המונה המופיע בסרטון סופר את זמן הצילום, ללא ציון השעה בשעון. ודוק, בעת קרות האירוע נשוא כתב-האישום, השוטר שורקי עמד יחד עם השוטר כהן ברחוב תחתון בשכונה (ציר החנויות). לפיכך, האירוע נשוא כתב-האישום **אינו** מצולם בסרטון זה.

השני, סרטון שצולם במצלמת אבטחה של שכן ששמו סלאמה סקאפי, שמתגורר בסמוך לבית הנאשם ובסמוך לביתם של שדא ומוצטפא - ת/2 (להלן: סרטון מצלמת האבטחה). מדובר במצלמה ניידת המופנית לכיוון סמטת הרחוב. המצלמה האמורה אינה מצלמת באופן רציף, שכן היא מופעלת רק כאשר היא קולטת תנועה מולה ("מצלמת תנועה"). לפיכך, בסרטון שצולם באמצעות אותה מצלמה, ישנן קפיצות בזמנים. הסרטון מציין את השעה בשעון שבה מתחיל ומסתיים כל מקטע צילום. בסרטון זה ניתן לצפות במי שמתהלך בסמטה הסמוכה לבית הנאשם. דא עקא, המקום בו לפי גרסת עדי המאשימה הנאשם עמד והטעין כדורים במחסנית אקדחו, אינו נמצא בטווח הצילום של מצלמת האבטחה. ממילא, האירוע הנטען בכתב-האישום **אינו** מצולם גם בסרטון זה.

6. המאשימה טענה בסיכומיה כי עדת-התביעה המרכזית מטעמה היא שדא (עמ' 42, ש' 25-26 לפרוטוקול מיום 14.1.2019).

לשיטת המאשימה, לעדותה של שדא ניתן למצוא מספר חיזוקים בחומר הראיות: ראשית, עדותו של מוצטפא, אחיה של שדא. שנית, עדותה של נסרין, אחותה של שדא (שהעידה כעדת-הגנה), וכן המילים שנשרין צעקה בשעת אמת כפי שהוקלטו בסרטון של השוטר שורקי; ושלישית, סד הזמנים של האירוע, כפי שהוא נלמד מסרטון מצלמת האבטחה.

בהתייחס לראיות אליהן הפנתה המאשימה, אומר באופן כללי כי קיים קושי לקבוע מעבר לספק סביר כי בליל האירוע הנאשם נשא אקדח, הטעין אותו בכדורים, וכיוון את האקדח לעברם של שדא ומוצטפא כנטען על-ידם. כפי שיובהר להלן, מחומר הראיות עולות תהיות לגבי אמינות הגרסה האמורה והחיזוקים הנטענים לה, באופן המקשה לקבוע כי המאשימה הוכיחה את התזה המפלילה ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים.

אשר לגרסת ההגנה - אומר כבר עתה כי אף היא אינה חפה מספקות ומתהיות. עם זאת, הקשיים בגרסת ההגנה עליהם אעמוד להלן, אינם יכולים לחזק את מה שאין. מאחר שהמאשימה לא עמדה בנטל המונח על כתפיה, הרי אין די בקשיים האמורים כדי לבסס הרשעה מעבר לספק סביר.

7. כדי להבהיר את הטעמים למסקנה האמורה, אפתח בניתוח עדותה של שדא, שכאמור מהווה את עדת-התביעה המרכזית לשיטת המאשימה. לאחר מכן, אנתח את החיזוקים הנטענים לעדות זו. בשלב הבא, אפנה לניתוח עדויות ההגנה. לבסוף, אסכם את המסקנות העולות מחומר הראיות.

עדותה של שדא, עדת-התביעה המרכזית

(א) עיקרי העדות

8. שדא העידה לפניי פעמיים: תחילה, נשמעה עדותה של שדא בישיבת ההוכחות הראשונה מיום 24.10.2018. בפתח הישיבה שלאחר מכן, הציג הסנגור צילומים שצילמה ההגנה במקום האירוע, אשר עוררו שאלות לגבי גרסתה של שדא. בעקבות כך, הוסכם על שני הצדדים לזמן את שדא למתן עדות משלימה בסוגיה ספציפית, שעניינה גובה הגדר שעל-גביה הנאשם הטעין את האקדח לפי גרסת העדה (עמ' 214 לפרוטוקול). בעקבות כך, עדותה המשלימה של שדא נשמעה לפניי בישיבת ההוכחות השלישית מיום 17.12.2018.

9. שדא העידה כי בליל האירוע, היא צפתה דרך חלון בית משפחתה, בירי על דוד שלה כאשר היה ברחוב. לאחר מכן, היא עלתה לגג הבית, שם פגשה בשני אחיה, מוצטפא ונסרין, שעמדו על הגג וצפו על המתרחש בשכונה. בעוד שדא עומדת על גג הבית, היא הבחינה ברחוב למטה בנאשם, אותו היא מכירה מזה שנים שכן הוא שכן שלה שגר בבית הסמוך לבית משפחתה. שדא העידה כי ראתה את הנאשם עומד בכניסה ל- "חוש". מדובר במילה בשפה הערבית, הנאמרת בעגה ("סלנג"). לאחר שצפיתי בצילומים ובסרטונים של המקום המדובר, אומר כי ה"חוש" אליו התייחסה העדה, הוא מעין-רחבה שמחברת הצטלבות של מדרגות אבן בתוך סמטאות השכונה. להלן אתרגם את המילה "חוש" כ- "רחבה".

הרחבה הרלוונטית לתיק שלפניי, מצויה במעלה הסמטה בה מצוי ביתו של הנאשם (ניתן לצפות בכך בנ/2, בנ/3, בנ/6, ובנ/7). אל הרחבה הנדונה מובילות מדרגות אבן רחבות. שטח הרחבה מואר באמצעות עמוד של תאורת רחוב (ניתן להבחין בעמוד התאורה בנ/2). כאשר עולים במדרגות הסמטה מביתו של הנאשם לכיוון הרחבה, ישנה גדר בטון מצד שמאל, שנמשכת עד הרחבה (להלן: גדר הבטון או: הגדר). בית משפחתה של שדא נמצא בסמוך, וגג ביתה של שדא משקיף על הרחבה הנדונה.

לטענת שדא, היא עמדה על גג בית משפחתה בסביבות חצות הליל ביחד עם האחים שלה מוצטפא ונסרין, ואז הבחינה בנאשם עומד על המדרגה העליונה של הכניסה לרחבה הנדונה (עמ' 225, 233 לפרוטוקול; נ/7). לפי דבריה של שדא, היא לא ראתה את הנאשם מגיע לשם, שכן היא התבוננה מהגג על המתרחש בחלקים אחרים של השכונה, והיא הבחינה בנאשם לראשונה רק כאשר כבר עמד במקום האמור (עמ' 78 לפרוטוקול). לטענת שדא, הנאשם עמד מתחת לאור של עמוד התאורה המצוי ברחבה הנדונה, ולפיכך היא הבחינה בפרטי המתרחש על-אף שהיה מדובר בשעת לילה מאוחרת. פניו של הנאשם היו מופנות לעבר גדר הבטון, וגבו של הנאשם היה מופנה לעבר הגג עליו עמדה שדא.

לדברי שדא, היא ראתה שהנאשם הניח על גדר הבטון אקדח בצבע שחור מצד ימין, מחסנית נפרדת בצבע שחור, וכדורים שלא הצליחה להבחין בצבעם שכן הם היו קטנים. לדבריה: **"היה הכל על הגדר... כל המחסנית, והאקדח והכדורים היו בגדר, בסדר? על הגדר"** (עמ' 46-47, 217 לפרוטוקול). היא ראתה שהנאשם מילא כדורים במחסנית, ואז שם את המחסנית באקדח. מוצטפא, אחיה של שדא שעמד לידה על גג הבית, צעק לעבר הנאשם: **"מה אתה עושה? אתה רוצה להרוג אותם? אל תיכנס לזה, אל תתערב"**. לטענת שדא, בתגובה לכך הנאשם צעק על אחיה מוצטפא, קילל אותו, וכיוון לעבר מוצטפא את האקדח כשהמחסנית עם הכדורים בתוכו (עמ' 13-14, 74-75 לפרוטוקול). לאחר מכן, שדא שמעה את אחותה נסרין צועקת לכיוון בית אחיו של הנאשם, מוחמד,

שגר בסמוך. נסרין צעקה למוחמד שהנאשם רוצה להרוג ברחוב, ושיבוא לקחת אותו. מוחמד שהיה אותה עת בביתו, ענה בצעקה לנסרין שהנאשם בבית, וזאת למרות שהנאשם היה באותו הרגע מול עיניהם של שדא ואחיה. מוצטפא מצדו זרק לעבר הנאשם רעפים שהיו בגג, שכן הנאשם כיוון לעברו אקדח טעון. נסרין הצטרפה למוצטפא וזרקה לעבר הנאשם רעפים גם היא. לטענת שדא, היא עצמה לא זרקה רעפים לעבר הנאשם. לפי דבריה, מוחמד, אחיו של הנאשם שמע את צעקותיה של נסרין והגיע למקום, ואז לקח את הנאשם והם עזבו לביתם (עמ' 15-17 לפרוטוקול). בחקירתה הנגדית, השיבה שדא כי בשום שלב היא לא ראתה את הנאשם יורה באקדח.

(ב) בחינת עדותה של שדא

10. הרושם הראשוני שהתקבל מעדותה של שדא בישיבת ההוכחות הראשונה, היה חיובי בעיקרו. מדובר בעדה שגרסתה במשפט תאמה בעניינים המהותיים את גרסתה במשטרה. עדותה בישיבת ההוכחות הראשונה הייתה קוהרנטית בבסיסה. נראה היה כי העדה לא ניסתה להשחיר את פניו של הנאשם לחינם. כך למשל, להבדיל מאחיה מוצטפא, שדא לא טענה שהנאשם ירה באקדח.

11. ואולם, ברושם ראשוני מעדות אין די, ויש לבחון כיצד העדות משתלבת במכלול הראיות שהובאו במשפט. בבואי להעריך את משקל עדותה של שדא - הן עדותה הראשונה והן עדותה המשלימה לפניי - אני סבורה כי מתעוררות תהיות ממשיות שמקשות על היכולת להישען על גרסתה המפלילה, בין היתר בשים לב לראיות אחרות בתיק. להלן אעמוד על קשיים אלה:

12. קושי ראשון נוגע לתנאי הראיות. כפי שצוין בראשית הדברים, בתיק זה לא מתעוררת שאלה לגבי זיהוי הנאשם, שכן אין מחלוקת בין הצדדים שהנאשם היה ברחבה המדוברת במועד ובזמן הרלוונטיים לכתב-האישום, ואף אין חולק כי אחיה של שדא זרק על הנאשם אבנים ורעפים שם. המחלוקת נוגעת למעשים ששדא מייחסת לנאשם. לפי עדותה של שדא, היא הבחינה באקדח, במחסנית ובכדורים שהיו מונחים על גדר הבטון, וכן הבחינה בפעולותיו של הנאשם: הטענת כדורים במחסנית, הכנסת המחסנית לאקדח, ואז כיוון האקדח לעברו של אחיה מוצטפא.

אזכיר כי מדובר היה בחצות הלילה. מצילום נ/2 עולה כי קיים עמוד של תאורת רחוב ברחבה המדוברת, כנטען על-ידי שדא. לפיכך, אני מוכנה להניח כי למרות שעת הלילה המאוחרת, המקום היה מואר באופן יחסי. כך עולה גם מעדותו של השוטר כהן (עמ' 189 לפרוטוקול). אמנם, לפי דבריה של שדא, הנאשם עמד כשגבו מופנה אליה. עם זאת, לא ראיתי לשלול את טענתה של שדא לפיה היה באפשרותה להבחין בנעשה על הגדר, שכן היא עמדה על הגג והסתכלה על הרחבה ועל הגדר במבט מלמעלה. אוסיף כי לא ראיתי לתת משקל ניכר לעובדה שהעדה לא זכרה להשיב בחקירה נגדית מה היה צבע המכנסים או צבע החולצה שלבש הנאשם באותו לילה. עדותה של שדא במשפט ניתנה כשנה לאחר האירוע, וספק אם מדובר בפרטים הנשמרים בזיכרון.

דא עקא, הטרידה אותי העובדה כי מעדותה של שדא ומעדותם של עדים נוספים שהופיעו לפניי, עלה כי פער הגובה האנכי בין הגג עליו עמדה שדא, לבין המקום בו לפי הנטען עמד הנאשם, הוא כ- 4 עד 5 מטרים. המרחק האופקי בין השניים הוא כמטר וחצי עד 2 מטרים. הנאשם עמד עם גבו מופנה לשדא בזווית אלכסונית (עמ' 79-80

לפרוטוקול; נ/3). מדובר בתנאי ראות שאינם מיטביים, באופן שעלול להשליך על האפשרות להבחין בפרטים ולדייק לגביהם.

13. קושי שני נוגע לגובה גדר הבטון, ולאופן בו שדא הדגימה באולם-הדיונים את פעולותיו של הנאשם:

בעדותה במסגרת ישיבת ההוכחות הראשונה מיום 24.10.2018, טענה שדא כי גובה גדר הבטון עליה הניח הנאשם את חלקי האקדח, הוא **כמטר וחצי** (עמ' 56 לפרוטוקול).

דא עקא, בפתח ישיבת ההוכחות השנייה מיום 19.11.2018, הציג הסנגור סרטון מהעת האחרונה, במסגרתו צולמו הרחבה וגדר הבטון על-ידי ההגנה (נ/6). עוד הציג הסנגור צילומים של מדידת גובה הגדר המדוברת (נ/3, נ/9). מראיות אלה עלה כי גובה הגדר הוא **1.91 מטר**. למען הסר ספק, יובהר כי מראיות נוספות שהביאה ההגנה עלה כי גובה הגדר לא השתנה ממועד האירוע נשוא כתב-האישום ועד היום (המאשימה אינה חולקת על כך). אעיר כי ההגנה מדדה את גובה הגדר, החל מרצפת הרחבה שלאחר תום מדרגות הסמטה. דא עקא, שדא העידה כי הנאשם עמד **על המדרגה הראשונה** בכניסה לפני הרחבה. מהצילומים בתיק עולה כי גובה המדרגה הראשונה האמורה, הוא לכל היותר **10 ס"מ** (נ/3, נ/6). המסקנה המתבקשת היא כי במקום בו עמד הנאשם לפי טענתה של שדא, גובה הגדר הוא **כ- 1.80 מטר**. אציין כי באולם-הדיונים הוסכם כי גובהו של הנאשם הוא **כ- 1.75 מטר** (עמ' 276 לפרוטוקול).

הפער של כ- 30 ס"מ בין הערכת גובה הגדר על-ידי שדא (1.50 מטר) לבין גובה הגדר במציאות (1.80 מטר), יכול להיות מוסבר בתעתוע אופטי שנבע מכך שלפי גרסתה של שדא, היא התבוננה על המתרחש מגג גבוה, קרי- במבט מלמעלה. אולם גם בהנחה שכך, בנסיבות העניין אני מוצאת קושי באופן שבו שדא הדגימה את פעולותיו של הנאשם באולם-הדיונים. אסביר את דבריי.

כזכור, שדא העידה בישיבת ההוכחות הראשונה כי הנאשם עמד עם פניו מול גדר הבטון; האקדח, המחסנית והכדורים היו מונחים על הגדר; והפעולה של הכנסת הכדורים למחסנית והכנסת המחסנית לאקדח, התבצעה כאשר הכדורים והמחסנית מוסיפים כל העת להישאר על-גבי הגדר: "**היה הכל על הגדר**" (עמ' 46 לפרוטוקול). כאשר הסנגור ביקש משדא במהלך ישיבת ההוכחות הראשונה להדגים באולם-הדיונים כיצד הנאשם הטעין את המחסנית, העדה הדגימה נטילת כדור שהיה מונח על-גבי הגדר, והכנסתו לתוך המחסנית שנותרה מונחת כל הזמן על הגדר, וחוזר חלילה כדור אחר כדור. העדה הדגימה כי פעולות אלה נעשו על-גבי גדר שגובהה **כגובה המותן** (במהלך ההדגמה, העדה בחרה לעשות שימוש בדוכן העדים לצורך כך). הדגמה זו במסגרת ישיבת ההוכחות הראשונה, עלתה לכאורה בקנה אחד עם תשובתה של העדה במהלך אותה ישיבה, לפיה גדר הבטון היא בגובה של כמטר וחצי.

לאחר שההגנה הציגה ראיות מהן עלה כי במציאות הגדר גבוהה יותר, כך שהגדר איננה בגובה המותן של הנאשם אלא בגובה קודקוד ראשו של הנאשם (ואף למעלה מכך, שכן גובה הגדר הוא כ- 1.80 מטר וגובהו של הנאשם הוא כ- 1.75 מטר), נקראה שדא למתן עדות משלימה בעניין.

בעדות המשלימה חזרה שדא על כך שכל פעולות ההטענה והכנסת המחסנית לאקדח נעשו על-גבי גדר הבטון, כשהנאשם עומד מול הגדר (עמ' 217 לפרוטוקול). שדא נשאלה שוב מהו גובה הגדר. היא שינתה מעט מתשובתה ביחס לשיבה הראשונה, והפעם השיבה כי הגדר הייתה **בגובה עיניו של הנאשם**, אך הוסיפה שהגדר **לא הייתה גבוהה ולא הייתה נמוכה** (עמ' 218 לפרוטוקול). כאשר שדא התבקשה במסגרת העדות המשלימה להדגים שוב כיצד הנאשם הטעין את המחסנית, היא הדגימה זאת כמו בישיבת ההוכחות הראשונה - נטילת כדור אחר כדור והכנסתם למחסנית, כשהכל נותר מונח כל העת על-גבי גדר אשר גובהה **כגובה המותן**. לקראת סיום העדות המשלימה, נשאלה שדא על-ידי בא-כוח המאשימה במסגרת החקירה החוזרת, באיזו תנוחה היו הידיים של הנאשם כאשר הטעין את הכדורים במחסנית. בשלב זה, העדה הדגימה ידיים שמונחות על גדר כשהן **מקבילות לכתפיים** (עמ' 233 לפרוטוקול). ההדגמה האחרונה בעייתית במספר היבטים: ראשית, הדגמת החזקת הידיים על-גבי הגדר במקביל לכתפיים, נעשתה לראשונה בשלב החקירה החוזרת לקראת סיום העדות המשלימה, לאחר שהעדה הבינה מהצילומים שהוצגו לה ומהשאלות שנשאלה, אודות הפער בין גרסתה לבין גובה הגדר במציאות. קודם לכן, העדה הדגימה שוב ושוב ביצוע פעולות על-גבי גדר שגובהה כגובה המותן. שנית, ולא פחות חשוב - גם ההדגמה האחרונה של העדה בסיום עדותה המשלימה, מעוררת קושי אל מול המציאות: מאחר שהנאשם הוא בגובה של כ- 1.75 מטר, ואילו הגדר היא בגובה של כ- 1.80 מטר, יש קושי לקבל את הטענה לפיה הנאשם הניח את זרועותיו על-גבי גדר הבטון במקביל לכתפיו, ועסק באופן הזה בהטענת כדורים במחסנית ובהכנסת המחסנית לאקדח על-גבי הגדר, והכל - כשהגדר היא בגובה קודקוד ראשו של הנאשם, ואף למעלה מכך. לכל הפחות, מתעורר ספק סביר בעניין.

14. קושי שלישי נוגע למשכו הנטען של האירוע נשוא כתב-האישום. שדא תיארה במשטרה ובעדותה לפניי אירוע רב-שלבים החל מהרגע בו הבחינה לראשונה בנאשם עומד בכניסה לרחבה, ועד הרגע בו עזב את המקום: היא תיארה הטענת כדורים במחסנית, הכנסת המחסנית לאקדח, צעקות של מוצטפא על הנאשם לא להתערב בקטטה, קללות מצד הנאשם על מוצטפא וכיוון הנשק לעברו, זריקת רעפים לעבר הנאשם על-ידי מוצטפא ונסרין, הגעתו של מוחמד אחיו של הנאשם לרחבה, ועזיבת השניים את המקום. כאשר נשאלה שדא בישיבת ההוכחות הראשונה כמה זמן נמשך המקטע המסוים שבין שלב הטענת המחסנית לבין שלב זריקת הרעפים, השיבה שדא שמדובר ב- 1 עד 2 דקות (עמ' 73 לפרוטוקול). בהודעתה המשטרתית מיום 10.1.2018 (נ/1) נשאלה שדא על-ידי חוקר המשטרה כמה זמן נמשך מכלול האירוע - מהרגע שהבחינה לראשונה בנאשם ליד גדר הבטון, ועד הרגע שהוא רץ לביתו לאחר זריקת הרעפים. שדא השיבה כי האירוע נמשך "**בערך 5 דקות**" (נ/1, ע' 1, ש' 10; עמ' 2, ש' 33 ואילך).

דא עקא, סד הזמנים שמסרה שדא, אינו מתיישב לכאורה עם סרטון מצלמת האבטחה שהוזכר בפס' 5 לדבריי לעיל (2/ת). בסרטון האמור נצפה הנאשם תחילה, כאשר הוא הולך בסמטה לכיוון הרחבה. לאחר מכן, הנאשם צולם כשהוא שב בריצה מכיוון הרחבה לכיוון ביתו, כאשר ניתן להבחין באבנים או ברעפים שנזרקים לעברו. פרק-הזמן בין שני המקטעים המצולמים האמורים, הוא דקה ו- 35 שניות. ספק בעיניי אם מכלול השלבים עליהם העידה שדא, אשר לפי הערכתה שלה ארכו כ- 5 דקות, היו יכולים להתבצע במהלך דקה ו- 35 שניות בלבד.

במאמר מוסגר, אוסיף כי גרסתה של שדא אינה מתיישבת עם סרטון מצלמת האבטחה בנקודה נוספת: שדא העידה כי הנאשם עזב את המקום, רק לאחר שאחיו מוחמד הגיע לרחבה בעקבות צעקותיה של נסרין, ורק אז השניים עזבו יחדיו את הרחבה לכיוון ביתם (עמ' 16-17 לפרוטוקול). יוער כי גם מוצטפא, אחיה של שדא, העיד כך (עמ' 155 לפרוטוקול). דא עקא, ממצלמת האבטחה עולה בבירור כי לא כך היו פני הדברים, שכן בחלוף דקה ו- 35 שניות מאז

שהנאשם נצפה יוצא מביתו לכיוון הרחבה, נצפה הנאשם חוזר בריצה מכיוון הרחבה לכיוון ביתו כאשר הוא לבד, ללא אחיו מוחמד. למען שלמות התמונה, יוער כי מעדויותיהם במשפט של הנאשם ושל אחיו מוחמד עולה כי לפי טענתם, כ-10 עד 30 דקות לאחר שהנאשם כבר חזר לביתו כשהוא מבוהל מהרעפים שנזרקו לעברו על-ידי מוצטפא ונסרין, הגיע אליו הביתה אחיו מוחמד שגר בסמיכות אליו. או-אז השניים יצאו מהבית, והגיעו יחדיו לרחבה כדי להתעמת באופן מילולי עם בני משפחת אבו-ניג'מה על כך שנסרין צעקה כי הנאשם רוצה לירות על אנשים ברחוב. לפי עדותם, בשלב זה מוצטפא ונסרין שבו וזרקו רעפים על הנאשם וכן על אחיו מוחמד. לפי הטענה, הנאשם ואחיו מוחמד נפגעו בידיהם כתוצאה מזריקת האבנים עליהם, ועזבו את המקום (עמ' 267-268, 277 לפרוטוקול). יתכן, אפוא, ששדא חיברה בזיכרונה שני אירועים כאילו היו רצף אחד (אירוע זריקת הרעפים על הנאשם בשלב שהוא היה ברחבה לבדו, ואירוע זריקת הרעפים על הנאשם כשהוא חזר לשם בפעם השנייה ביחד עם אחיו מוחמד). ואולם גם אם כך הדבר, נותר קושי עם פרק הזמן עליו העידה שדא. זאת, שכן ספק אם שני האירועים האמורים יחדיו ארכו במצטבר 5 דקות כפי שטענה שדא, ולא פרק זמן ארוך יותר.

בין כך ובין אחרת, קיים קושי עם פרק הזמן עליו העידה שדא. זאת, שכן גם אם נתעלם משלב הגעתו של מוחמד לרחבה, ספק אם האירוע הראשון עליו העידה שדא בנוגע לנאשם לבדו, מתיישב עם סד זמנים של דקה ו-35 שניות כפי שעולה מסרטון מצלמת האבטחה.

15. קושי רביעי נוגע לסוגיית השקית, ואסביר. בעדותה במשטרה וכן בעדותה במשפט במסגרת ישיבת ההוכחות הראשונה, לא טענה שדא כי הייתה ברשות הנאשם שקית ובה כדורי אקדח. להפך, כאשר שדא הדגימה באולם-הדיונים את הפעולה של הטענת כדורים במחסנית, הרושם שהתקבל מדרך ההדגמה לפניי היה כי העדה מתארת כדורים המונחים על-גבי הגדר בתפוזרת, כאשר הנאשם נוטל כל פעם כדור אחד ומכניסו למחסנית על-גבי הגדר. דא עקא, כאשר שדא הגיעה למתן עדות משלימה במסגרת ישיבת ההוכחות השלישית מיום 17.12.2018, היא טענה לראשונה כי הנאשם הניח על-גבי הגדר שקית, אשר בתוכה היו הכדורים עמם הנאשם הטעין את המחסנית (עמ' 217, 229 לפרוטוקול). אין לפניי הסבר של-ממש מפיה של שדא, מדוע לא הזכירה את קיומה של השקית במשטרה ואף לא בעדותה הראשונה במשפט (שם, עמ' 229). ב"כ המאשימה ניסה לתת הסברים משלו לשאלה האמורה במסגרת סיכומיו בעל-פה (עמ' 4 לפרוטוקול מיום 14.1.2019). עם זאת, הסברים אלה הנשמעים מפי ב"כ המאשימה, אינם יכולים להוות תחליף לעדות. מכל מקום, אציין כבר כעת כי בסרטון מצלמת האבטחה (ת/2), נצפה הנאשם כשאין בידי דבר - לא אקדח וגם לא שקית.

16. סיכומם של דברים עד כה; בחינת עדותה הראשונה וכן עדותה המשלימה של שדא במשפט על רקע יתר הראיות בתיק, מעלה תהיות ממשיות בנקודות מהותיות, שמקשות לבסס ממצאים מרשיעים על עדות זו. מסקנה זו מתבקשת גם בנוגע לחיזוקים הראייתיים להם טענה המאשימה, ולכך אפנה כעת.

בחינת החיזוקים הנטענים מטעם המאשימה לעדותה של שדא

(א) עדותו של מוצטפא, אחיה של שדא

17. המאשימה טענה כי עדותו של מוצטפא מהווה חיזוק לגרסתה של שדא. מוצטפא העיד לפניי כי כאשר עמד על

הגג של בית משפחתו ביחד עם שתי אחיותיו, שדא ונסרין,

ראה את הנאשם ברחבה ליד גדר הבטון. לדברי מוצטפא, גובה הגדר הוא כמטר וחצי. הנאשם עמד מול הגדר כאשר גבו מופנה לעבר מוצטפא. פניו של הנאשם היו כלפי מטה (עמ' 115 לפרוטוקול). לדברי מוצטפא בעדותו לפני, הוא ראה אקדח מונח על הגדר, והנאשם הטעין כדורים במחסנית. מוצטפא זרק לעבר הנאשם רעפים, ואז הנאשם כיוון את האקדח כלפי מעלה לכיוון הגג עליו עמד מוצטפא, וירה שני כדורים באוויר. עוד לפני שלב הירי, אחותו של מוצטפא, נסרין, צעקה לאחיו של הנאשם, מוחמד, שיבוא לקחת את הנאשם כי הוא חמוש (עמ' 105, 112-116, 132, 146, 154 לפרוטוקול). כאשר הנאשם ירה לעבר מוצטפא, הגיע לרחבה מוחמד אחיו של הנאשם, ולאחר מכן הנאשם ומוחמד עזבו את המקום (עמ' 155, 171 לפרוטוקול). לטענת מוצטפא, כאשר הנאשם כיוון את האקדח כלפי מעלה, נסרין הייתה בחלק האחורי של הגג, ומוצטפא הזיז את שדא כדי שלא תיפגע, ולכן הוא לא יודע לומר אם הן ראו את הירי מצד הנאשם (עמ' 168-169 לפרוטוקול).

18. על-פני הדברים, קיימות אי-התאמות בעניינים מסוימים בין עדותו של מוצטפא לבין עדותה של שדא. כדוגמה בלבד, אציין כי אין התאמה לגבי השלב בו כל אחד מהם שמע את נסרין צועקת לעבר בית אחיו של הנאשם, מוחמד, לבוא לקחת אותו. עניין זה יכול להיות מוסבר בכך שמדברי כלל העדים שהופיעו לפני, עלה כי הלילה נשוא כתב-האישום היה עמוס באירועים מטלטלים עבור תושבי שכונת אבו-טור. בהתחשב בכך, ובשים לב לעובדה שמאז קרות האירועים ועד מתן העדות במשפט חלפה כשנה, ניתן להבין מדוע סדר הדברים לא נשמר בזיכרון העדים באופן מדויק.

אי-התאמה נוספת בין עדותה של שדא לבין עדותו של מוצטפא, עניינה בכך שמוצטפא טען כי ראה את הנאשם יורה לכיוונו. לעומת זאת, שדא טענה כי לא ראתה את הנאשם יורה באותו הלילה. מוצטפא הסביר את אי-ההתאמה האמורה בכך שלפני הירי, הוא הרחיק את שדא לכיוון פנים הגג, ולכן שדא לא הבחינה בירי. מכל מקום, אזכיר כי המאשימה עצמה לא מצאה להתבסס על טענתו של מוצטפא כי הנאשם ירה בנשק, ולא ייחסה לנאשם ירי בליל האירוע.

19. בין כך ובין אחרת, אף אם אתעלם מאי-ההתאמות בעניינים מסוימים בין העדות של שדא לבין העדות של מוצטפא במשפט, אני סבורה כי קיים קושי ממשי להתבסס על עדותו של מוצטפא כעדות תומכת בעדותה של שדא, לצורך הוכחת הגרסה המפלילה. להלן הטעמים המרכזיים לכך.

20. ראשית, אני רואה לייחס משקל מהותי לכך שמוצטפא לא הזכיר כלל את שמו של הנאשם בהודעתו הראשונה במשטרה מיום 17.12.2017 (ת/5). יתר על כן; מוצטפא סיפר בחקירתו הראשונה במשטרה כי הוא השליך רעף מגג ביתו על אדם אחר בשם מוחמד והיל ג'מיל אבו ניג'מה. מוצטפא הוסיף וסיפר כי כאשר היה על גג ביתו, אותו מוחמד והיל ג'מיל אבו ניג'מה ירה שני כדורים באוויר לעבר מוצטפא, ועזב את המקום (ת/5, ש' 97-98, ש' 132-133). הנה כי כן, את לב האירוע שמוצטפא ייחס לנאשם בעדותו לפני, הוא ייחס במסגרת הודעתו הראשונה במשטרה לאדם אחר.

הפעם הראשונה בה מוצטפא העיד כי ראה את הנאשם יורה לעברו שני כדורים, הייתה במסגרת הודעתו השנייה במשטרה מיום 7.1.2018. בהודעה האמורה, מוצטפא עצמו נחקר תחת אזהרה. היה זה לאחר שהנאשם נחקר

במשטרה, וסיפר כי הוא ראה את מוצטפא מחזיק אקדח בליל האירוע. רק אז, סיפר מוצטפא כי בליל האירוע ראה שהנאשם החזיק אקדח וירה לעברו שני כדורים. מוצטפא נשאל מדוע במהלך חקירתו הראשונה במשטרה, לא הזכיר את שמו של הנאשם כמי שירה לעברו שני כדורים, ומדוע ייחס מעשה זה לאדם אחר במסגרת אותה חקירה. מוצטפא הציג לכך הסברים סותרים, שאף אחד מהם אינו בעל כוח משכנע:

את ההסבר הראשון הציג מוצטפא בעת שנחקר במשטרה בפעם השנייה. הסברו היה כי החוקר לא רשם נכון את דבריו כפי שנאמרו במסגרת חקירתו הראשונה במשטרה: **"אני אמרתי בהודעתי הקודמת מג'די [שמו הפרטי של הנאשם-ד.כ.ל] אך החוקר כנראה רשם מוחמד"** (ת/6, ש' 59). הסבר זה אינו משכנע, שכן במסגרת ההודעה הראשונה במשטרה, מוצטפא חזר שוב ושוב על שמו של אותו אדם אחר, כאשר השם נכתב בצורה מלאה פעם אחר פעם ("מחמד והיב ג'מיל אבו נג'מה").

את ההסבר השני הציג מוצטפא בעדותו במשפט לפניי. לטענת מוצטפא, כאשר הוא נחקר בפעם הראשונה במשטרה, הוא לא הזכיר את שמו של הנאשם אלא ייחס את המעשים לאדם אחר, שכן הריב בתוך השכונה נגע לשני אגפים בתוך משפחת אבו-ניג'מה. לדברי מוצטפא, הוא חשש לערב בסכסוך זה את משפחת עווידה אליה משתייך הנאשם. כאשר נשאל מוצטפא מדוע בהודעתו השנייה במשטרה ראה לחשוף כי המעשים בוצעו על-ידי הנאשם, השיב מוצטפא: **"...בחקירה השנייה [במשטרה-ד.כ.ל] היה רוצח ואין מה לעשות, חייבים להגיד את האמת כאילו"** (עמ' 105 לפרוטוקול). הסבר זה אף הוא אינו יכול להתקבל. כך, שכן המאשימה אינה חולקת כי דבר הירצחו של אדם ממשפחת אבו-ניג'מה בליל האירוע, היה ידוע למוצטפא כבר כאשר נחקר בפעם הראשונה במשטרה (עמ' 41-42 לפרוטוקול דיון מיום 14.1.2019).

הנה כי כן, אין לפניי הסבר רציני מצדו של מוצטפא מדוע גרסתו לפיה הנאשם החזיק בליל האירוע אקדח וירה לעברו שני כדורים, לא הועלתה כבר במסגרת החקירה הראשונה במשטרה, ומדוע באותו שלב מוצטפא ראה לייחס את המעשים האמורים לאדם אחר שהוא נקב בשמו המלא. אף אין הסבר משכנע מדוע מוצטפא בחר להעלות לראשונה את שמו של הנאשם כמי שביצע את המעשים האמורים, רק במסגרת החקירה השנייה במשטרה, במהלכה מוצטפא עצמו נחקר תחת אזהרה בעקבות חשד להחזקת נשק שייחס לו הנאשם. חסרונו של הסבר משכנע לכל אלה, מקשה להישען על עדותו המפלילה של מוצטפא בעניינו של הנאשם.

21. שנית, בהודעתו השנייה של מוצטפא במשטרה, הוא תיאר את מעשיו של הנאשם כך:

"אני ראיתי אותו [את הנאשם-ד.כ.ל] בעיניים שלי כאשר עמדתי על הגג של הבית שלי ומג'די עווידה [הנאשם-ד.כ.ל] עמד מתחתני בכניסה לביתו והיה בידו אקדח, הוא היה מרחק ממני של 6 מטרים בערך שתי קומות, כאשר יש אור בשכונה וראיתי אותו והוא לובש מעיל שחור והיה לידו אחיו מוחמד עווידה בן 50 וכשאני זרקתי עליו את הרעפים כי ראיתי שיש לו משהו ביד, אז הוא ירה באוויר שני כדורים והיה לו אקדח כי אני ראיתי אותו בזמן שירה ולא היה רעול פנים ולא היה עם כובע ואני זיהיתי אותו בפנים כי הסתכל לעברי כשצחקתי לעברו וכשזרקתי לעברו את הרעפים

ופגעת בו בידו".
(ת/6, ש' 86-91).

מדברים אלה עולה כי במסגרת הודעתו השנייה של מוצטפא במשטרה, הוא לא סיפר כי ראה את הנאשם מניח את האקדח על-גבי גדר הבטון ברחבה המדוברת, ואף לא סיפר כי ראה את הנאשם מטעין את מחסנית האקדח בכדורים. פרטים אלה הועלו לראשונה מפיו של מוצטפא במסגרת עדותו במשפט, בלא שניתן הסבר של ממש מדוע פרטים אלה לא נאמרו על-ידו עוד בחקירת המשטרה. גם בהתחשב בכך, קיים קושי למצוא בעדותו של מוצטפא לפניי, תמיכה לגרסתה של שדא אודות הנחת האקדח על הגדר והטענת המחסנית בכדורים - פרטים שלא הוזכרו כלל בחקירתו המשטרתית של מוצטפא. אציין כי הצורך בגישה זהירה מתחדד במקרה דנן, בשים לב לעובדה ששדא ומוצטפא הנם אחים, ויש להניח שדיברו ביניהם על אירועי הלילה הדרמטי בשכונה, באופן שעלול לעורר חשש לזיהום עדויות, ולו באופן תמים.

אסיף כי מוצטפא טען בעדותו לפניי כי הגדר הייתה בגובה של כמטר וחצי, והנאשם עמד מול הגדר כאשר "**הפנים למטה**" (עמ' 115 לפרוטוקול). כפי שהוסבר בפס' 13 לדבריי לעיל, תיאור זה אינו מתיישב עם גובה הגדר במקום בו נטען שהנאשם עמד (כ- 1.80 מטר) ועם גובהו של הנאשם במציאות (כ- 1.75 מטר).

22. שלישית, קיימות סתירות בדבריו של מוצטפא במסגרת עדותו לפניי. כך למשל, מוצטפא נשאל בחקירתו הנגדית מהי תשובתו לכך שהנאשם טוען שראה אותו מחזיק אקדח בליל האירוע. על כך השיב מוצטפא: "**אני לא היה לי אקדח אף פעם**" (עמ' 123 לפרוטוקול). בהמשך החקירה הנגדית, כאשר נשאל על סד הזמנים שבו לפי טענתו הנאשם מילא כדורים במחסנית, השיב מוצטפא: "**בשנייה אני ממלא לך מחסנית**" (עמ' 147 לפרוטוקול). האמירה האחרונה אינה תואמת לכאורה את תשובתו הקודמת של מוצטפא לפיה מעולם לא היה ברשותו אקדח.

23. הנה כי כן, קיימים קשיים בנוגע לגרסת מוצטפא, אשר מצטרפים לתהיות העולות בנוגע לעדות אחותו שדא. קשיים אלה משליכים על היכולת לבסס על העדויות האמורות, הוכחה מעבר לספק סביר לצורך הרשעה בפלילים.

(ב) עדותה של נסרין וצעקותיה בשעת אמת

24. נסרין, עורכת-דין במקצועה ואחותם של שדא ומוצטפא, לא צוינה בכתב-האישום כעדת-תביעה. על רקע זה, היא זומנה להעיד במשפט כעדת-הגנה.

נסרין העידה לפניי כי הייתה על הגג של בית המשפחה ביחד עם שדא ומוצטפא, וזאת לאחר שהתרחש ירי במקום אחר בשכונה. לטענתה, כאשר עמדה על גג ביתה, היא הבחינה לפתע בנאשם כשהוא מחזיק בידו שקית שחורה. בהמשך עדותה, טענה נסרין כי ראתה את הנאשם מניח את השקית השחורה על הגדר, אולם לאחר מכן סייגה את דבריה וציינה: "**לא יודעת מה קורה עם השקית, לא יודעת מה קורה אחר כך...**" (עמ' 243 לפרוטוקול). לטענת נסרין, היא זרקה ביחד עם אחיה מוצטפא רעפים לעברו של הנאשם, כדי להפיל את השקית מידו. לפני זריקת הרעפים, מוצטפא אמר לנסרין להתכופף, שכן נשמע ירי "מכל הכיוונים" בשכונה. או-אז, נסרין הלכה לצד האחורי של

גג הבית, וצעקה לעבר בית אחיו של הנאשם, מוחמד, כך: "מוחמד, מוחמד, מג'די [הנאשם-ד.כ.ל] מחזיק נשק בכביש, קח אותו". מוחמד השיב לה שהנאשם נמצא בביתו, ונסרין השיבה לו: "באלוהים, זה הוא, אני ראיתי אותו". יוער כי דו-השיח האמור שהתקיים בין נסרין למוחמד בצעקות, הוקלט בשעת אמת בסרטון של השוטר שורקי (ת/1).

נסרין מסרה בעדותה לפני כי לא ראתה מה יש בשקית שהנאשם החזיק בידו לפי טענתה. היא אף לא ראתה נשק כלשהו ברשות הנאשם. ממילא, היא לא ראתה את הנאשם מטעין כדורים במחסנית, מכניס מחסנית לאקדח, או מכון את האקדח לעבר מוצטפא, כנטען על-ידי שדא. נסרין אף לא ראתה את הנאשם יורה לאוויר, כנטען על-ידי מוצטפא. לטענת נסרין, צעקותיה לעבר בית אחיו של הנאשם, מוחמד, נבעו מכך שהיא חששה שמא יש לנאשם אקדח בשקית עקב היריות שנשמעו בשכונה, אולם היא עצמה לא ראתה אקדח אצל הנאשם, ואף לא ראתה את הנאשם יורה (עמ' 237-236, 242 לפרוטוקול).

25. עדותה של נסרין לא תמכה, אפוא, בפרטים המפלילים שעלו מעדויות האחים שלה, שדא ומוצטפא. השניים האחרונים הסבירו זאת בכך שנסרין התכופה כדי לא להיפגע מירי, ולאחר מכן הלכה לחלק האחורי של גג הבית כדי לצעוק למוחמד לבוא לקחת את הנאשם, ולפיכך היא לא הבחינה במעשיו של הנאשם.

26. ב"כ המאשימה ביקש לראות בעדותה של נסרין חיזוק לעדויותיהם של שדא ומוצטפא בשני עניינים מרכזיים: ראשית, נסרין העידה על קיומה של שקית אצל הנאשם. גם שדא הזכירה קיומה של שקית בעדותה המשלימה במשפט. בהתחשב בכך, טען ב"כ המאשימה כי עדותה של נסרין מחזקת את גרסתה של שדא. דא עקא, כפי שהוסבר בפס' 15 לדבריי לעיל, יש קושי בכך ששדא לא הזכירה בעדותה הראשונה לפני את קיומה של השקית, בלא שניתן לכך הסבר משכנע. כמו כן, בסרטון האבטחה ת/2 לא ניתן להבחין בשקית כלשהי בידיו של הנאשם. בנסיבות אלה, החיזוק הנתען בעניין השקית אינו נראה בעיני משמעותי.

שנית, ב"כ המאשימה ביקש למצוא תמיכה לגרסתם של שדא ומוצטפא, בכך שבסרטון של השוטר שורקי (ת/1) נסרין נשמעת צועקת בשעת אמת לעבר ביתו של מוחמד, כי הנאשם מחזיק נשק בכביש. דא עקא, בעדותה לפני הבהירה נסרין פעם אחר פעם כי צעקותיה נבעו מכך שהיא חששה שמא יש בשקית של הנאשם נשק, וזאת נוכח היריות שנשמעו בשכונה "מכל הכיוונים". עם זאת, מדובר היה בסברה בלבד, שכן בשום שלב נסרין לא ראתה נשק ברשות הנאשם. בנסיבות אלה, אני בדעה כי קשה למצוא בדבריה של נסרין תמיכה לתזה המפלילה.

(ג) סרטון מצלמת האבטחה - ת/2

27. בסרטון מצלמת האבטחה ת/2 נראה הנאשם בשעה 23:50 כשהוא הולך בצעידה נינוחה מכיוון ביתו לכיוון הרחבה כשקופסת סיגריה בידו, והוא לובש חולצה ומכנסיים קצרים. בשעה 00:01 נראה הנאשם שב לכיוון ביתו בצעידה נינוחה (לטענת הנאשם, הוא יצא לקנות סיגריות ושב הביתה). כעשר דקות לאחר מכן, בשעה 00:10, נראה הנאשם יוצא שוב בצעידה נינוחה מכיוון ביתו. הפעם הנאשם לבוש חולצה ומכנסיים ארוכים, ותוך כדי הליכתו הוא נראה מסדר על גופו את החולצה שלבש. ידיו של הנאשם נראות פנויות, ואין בהן חפץ כלשהו. כדקה ו-35 שניות לאחר מכן, בשעה 00:11:45, נראה הנאשם כשהוא שב בריצה לכיוון ביתו, כאשר מושלכות לעברו אבנים. אין חולק בין הצדדים כי

שלב זה בסרטון, מתעד את הזמן בו הנאשם חזר בריצה לביתו מכיוון הרחבה, לאחר שמוצטפא ונסרין זרקו לעברו רעפים/אבנים מגג ביתם. יוער כי גם כאשר הנאשם רץ בחזרה לכיוון ביתו, לא ניתן להבחין בסרטון בחפץ כלשהו בידיו של הנאשם (ת/2, ת/12).

28. ב"כ המאשימה טען כי סד הזמנים של דקה ו-35 שניות מרגע שהנאשם נראה צועד בנחת מכיוון ביתו, ועד הרגע שהוא נראה חוזר בריצה לכיוון הבית כשמושלכות לעברו אבנים, מתיישב עם גרסתה של שדא. דא עקא, כפי שצוין בפס' 14 לדבריי לעיל, ספק בעיניי אם מכלול האירוע הרב-שלבי עליו העידה שדא, אמנם יכול היה להתרחש בפרק-זמן של דקה ו-35 שניות. יתרה מזאת; כפי שצוין לעיל, שדא עצמה טענה כי האירוע נמשך כ-5 דקות, באופן שאינו מתיישב עם סד זמנים של דקה ו-35 שניות כעולה מסרטון מצלמת האבטחה.

לכך יש להוסיף כי לא ניתן להבחין בסרטון הנדון בחפץ כלשהו (כגון שקית או נשק) בידיו של הנאשם, ואף לא ניתן להבחין בבליטה כלשהי מתחת לבגדיו של הנאשם (שמא החביא בהם נשק). זאת ועוד; לאחר שהנאשם יצא מביתו הוא נראה בסרטון פוסע בנחת, באופן שאינו תואם לכאורה התנהלות של מי שיוצא ליטול חלק בקטטה כנטען בכתב-האישום.

בהתחשב בכל אלה, אני סבורה כי בניגוד לטענת ב"כ המאשימה, אין בסרטון מצלמת האבטחה כדי לחזק את הגרסה המפלילה, ובהיבטים מסוימים יש בו אף כדי להחליש אותה.

29. במאמר מוסגר אעיר כי בנסיבות העניין עשויה להתעורר תהייה נוספת ביחס לגרסת המאשימה: מדוע שהנאשם ייצא מביתו כדי להטעין אקדח ברחבה שהיא חשופה לעיני כל, במקום להטעין את האקדח בתוך הבית טרם היציאה לסמטה. ראיתי לציין תהייה זו במאמר מוסגר בלבד, שכן התהייה האמורה אינה עומדת לבדה, ובוודאי שאין לראות בה את חזות הכל.

30. סיכומם של דברים; נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני סבורה כי קיים קושי לקבוע ממצאים מרשיעים מעבר לספק סביר בהתבסס על ראיות המאשימה. למען שלמות התמונה, אעבור כעת לבחינת ראיות ההגנה.

גרסת ההגנה

31. הנאשם העיד לפניי כי בליל האירוע הוא חזר לביתו לאחר שיצא לקנות סיגריות. לאחר מכן, שמע ירי בשכונה ויצא החוצה כדי לראות מה מתרחש. היה זה בשעת חצות לערך. לפי דברי הנאשם, הוא עלה במדרגות הסמטה שליד ביתו לכיוון הרחבה. כאשר הגיע לרחבה, הוא פנה שמאלה והתקדם לכיוון הכביש. לאחר מספר מטרים, הנאשם הבחין כי קולות הירי שנשמעו מכיוון הכביש התחזקו, וכן שמע צליל של זכויות מתנפצות, ואז החליט לסוב על עקביו, ובלשונו: **"הבעיה לא איתי ובעצם למה כאילו להגיע לרחוב ולמות בגלל דבר שאין לי קשר איתו. אני חזרתי..."** (עמ' 271 לפרוטוקול; נ/11). לפי טענת הנאשם, כאשר הגיע בחזרה לרחבה כדי לרדת משם לסמטה המובילה אל ביתו, זרק עליו מוצטפא מגג ביתו אבנים, וגם ירה עליו כדורים מאקדח שהחזיק ברשותו. הנאשם שם את ידיו על ראשו והתכופף כדי לא להיפגע, ואז רץ מבוהל לביתו. כעבור מספר דקות הגיע לביתו של הנאשם אחיו מוחמד שגר בצמידות

אליו, והשניים עלו חזרה לרחבה, שכן מוחמד רצה לומר לנסרין שהנאשם לא ירה על אף אחד. לפי הנטען, מוצטפא ונסרין זרקו על הנאשם ועל אחיו מוחמד רעפים ואבנים, ואז הנאשם ומוחמד שבו לבית הוריהם.

לטענת הנאשם, הוא מעולם לא החזיק בנשק וגם ביום האירוע לא היה ברשותו נשק, והוא גם לא החזיק ברשותו שקית כלשהי. לדברי הנאשם, הוא כלל לא נעמד ברחבה ליד גדר הבטון, שכן מוצטפא ירה עליו כשהגיע לרחבה בדרכו חזרה הביתה, ולפיכך הנאשם ברח משם בריצה (עמ' 273 לפרוטוקול).

32. לגרסת ההגנה, מוצטפא העליל על הנאשם עלילת-שווא כאשר טען שראה אותו מחזיק בנשק ויורה בליל האירוע, וזאת משלוש סיבות מרכזיות: ראשית, לטענת הנאשם, מספר שבועות לפני האירוע נשוא כתב-האישום, התעוררה מתיחות בינו לבין מוצטפא. לפי הנטען, הנאשם ובני משפחתו סבלו מירי חוזר ונישנה ליד ביתם, על רקע סכסוך מתמשך בין שני אגפים של בני משפחת אבו-ניג'מה המתגוררים בסמוך לבית הנאשם (המשתתף למשפחת עווידה). עקב כך, כארבעה חודשים לפני האירוע נשוא כתב-האישום, כתב הנאשם בפייסבוק הודעה שהזהירה כי אסור לירות ליד בית משפחתו. לטענת הנאשם, מאז פרסום ההודעה בפייסבוק, מוצטפא כעס עליו. עוד נטען כי כחודשיים לפני האירוע נשוא כתב-האישום, מוצטפא אף איים על הנאשם עם אקדח בכביש של השכונה. שנית, ביום האירוע נשוא כתב-האישום, בשעה 23:00 לערך, שמע הנאשם צליל של שקשוק נשק ליד דלת ביתו. הוא פתח את דלת הבית, וראה את מוצטפא ביחד עם אדם נוסף צועדים בסמטה, כאשר בידו של מוצטפא היה אקדח. מוצטפא איים על הנאשם להיכנס לבית. שלישית, לפי הטענה, בעת שמוצטפא נחקר בפעם השנייה במשטרה תחת אזהרה, הוא ידע שהנאשם סיפר למשטרה כי ראה את מוצטפא מחזיק נשק בליל האירוע. לטענת הנאשם, מסיבה זו מוצטפא העליל כאילו ראה את הנאשם עם נשק בליל האירוע, וכאילו הנאשם ירה לעברו כדורי אקדח.

לטענת ההגנה, שדא היא אחותו של מוצטפא ורצתה להגן עליו. זאת ועוד; שדא העלילה על הנאשם כאילו החזיק נשק בליל האירוע כמעין "צעד-מנע", שכן שדא ידעה שבני משפחתה זרקו על הנאשם ועל אחיו מוחמד אבנים, והיא חששה שמא הם יתלוננו בגין כך במשטרה.

33. בהתייחס לטענות האחרונות, אומר כי בני-משפחתו של הנאשם - רעייתו ושני אחיו - העידו לפניי כעדי-הגנה. הם תמכו בגרסת הנאשם בדבר מתיחות קודמת בינו לבין מוצטפא. מנגד, עדת-התביעה שדא טענה כי לא ידוע לה על סכסוך קודם כלשהו בין הנאשם לבין מוצטפא אחיה. מוצטפא עצמו העיד כי מבחינתו לא היה סכסוך קודם בינו לבין הנאשם. עם זאת, מוצטפא אישר בעדותו לפניי כי כשבוע-שבועיים לפני האירוע נשוא כתב-האישום, ארעה תקרית בינו לבין הנאשם (לפי טענת מוצטפא, הנאשם הפריד בריב בין שני ניצים ממשפחת אבו-ניג'מה. מוצטפא לא ראה זאת בעין יפה, וביקש מהנאשם שלא יתערב בסכסוך הפנימי בין בני משפחת אבו-ניג'מה). מוצטפא טען בעדותו לפניי, כי יתכן שהנאשם כעס עליו בגלל אותה תקרית (עמ' 123, 158 לפרוטוקול). בעדות זו של מוצטפא יש משום חיזוק מסוים לטענת הנאשם, בדבר מתיחות קודמת בין השניים טרם ליל האירוע, תהא הסיבה המדויקת למתיחות זו אשר תהא.

34. לצד זאת, עליי לציין כי בדומה לגרסת המאשימה, גם גרסת ההגנה אינה חפה מקשיים, באופן שאינו מאפשר לי לקבוע את דבר אמינותה:

ראשית, טענת הנאשם לפיה בליל האירוע מוצטפא ירה לעברו באקדח מגג ביתו, וכן טענת הנאשם לפיה כחודשיים לפני האירוע מוצטפא איים עליו באקדח בכביש של השכונה, הועלו לראשונה בעדות לפניי. טענות אלה לא הועלו בחקירותיו של הנאשם במשטרה, ואף לא בתשובתו של הנאשם לכתב-האישום. זאת ועוד; הסנגור לא חקר את מוצטפא במסגרת חקירתו הנגדית, על טענת מרשו לפיה מוצטפא ירה לעברו כדורי אקדח בליל האירוע. מדובר, אפוא, בגרסה כבושה של הנאשם, בלא שניתן לכך הסבר משכנע. יוער כי הנאשם טען בעדותו לפניי כי החוקרים הראו לו במהלך חקירותיו דיסק, שבו מוצטפא מצולם כשהוא מאיים על הנאשם באמצעות אקדח. לטענת הנאשם, דיסק זה הועלם מחומר החקירה שנמסר לבא-כוחו (עמ' 262 לפרוטוקול). טענה זו היא בגדר טענה בעלמא, חסרת בסיס כלשהו. הסנגור לא טען לפניי כי ישנם קטעים מוקלטים בחקירת הנאשם שלא תומללו ו/או כי ישנם דברים שנאמרו בחקירה ולא נרשמו. כמו כן, הסנגור ויתר על חקירת גובי הודעות הנאשם במשטרה. משכך, לא ניתן להיזקק לטענה האמורה של מרשו.

שנית, כפי שצוין לעיל, הנאשם טען לפניי כי הסכסוך עם מוצטפא החל בעקבות פרסום שהנאשם העלה בפייסבוק. גם רעיית הנאשם העידה על כך לפניי. אף-על-פי-כן, ההגנה לא הציגה לעיוני את הפרסום הנטען בפייסבוק בתמיכה לטענת הנאשם, באופן העלול להשליך על אמינות הטענה האמורה.

שלישית, גרסת הנאשם מעוררת תהיות שלא ניתן להן מענה מספק. כך למשל, בהתאם לגרסת הנאשם לפיה לא היה חמוש, לא ברור מה היה לו לצאת מביתו "כדי לראות מה יש" כאשר שמע יריות בשכונה (עמ' 266 לפרוטוקול). זאת ועוד; אם הנאשם לא אחז באקדח בליל האירוע כנטען על-ידו, לא ברור מדוע כאשר חזר לכיוון ביתו והגיע לרחבה, ראו מוצטפא ונסרין לזרוק עליו אבנים ורעפים (כאמור, הנתזים של אותם אבנים שנזרקו לעבר הנאשם, צולמו בסרטון מצלמת האבטחה-ת/2). הנאשם נשאל על התהייה האחרונה בחקירתו במשטרה. הוא השיב כי יתכן שמוצטפא ונסרין התבלבלו וחשבו שהוא משהו ממשפחת אבו-ניג'מה, ולכן זרקו עליו אבנים (ת/7, ש' 93; ת/10, ש' 89). טענה זו אינה סבירה, שכן מוצטפא ונסרין העידו כי זיהו את הנאשם בברור, ונסרין אף הוקלטה בסרטון של השוטר שורקי צועקת בזמן אמת את שמו של הנאשם, כאשר קראה למוחמד אחיו לבוא לקחת אותו. תהיות אלה נותרו, אפוא, בלא הסבר משכנע מטעם ההגנה, באופן שעלול להחליש את גרסתה.

רביעית, אין מחלוקת כי יום למחרת האירוע נשוא כתב-האישום, הנאשם נטל את חפציו, ועבר להתגורר בצור-באחר למשך עשרה ימים עד שבועיים. מדובר בהתנהגות שעלולה להיחשב כהתנהגות מפלילה אשר יש בה ביטוי לתחושת אשם, באופן העשוי לחזק את ראיות המאשימה. הנאשם נשאל על כך בחקירתו הנגדית. הוא טען שעזב את בית-משפחתו בשכונת אבו-טור לפי בקשת אחיו, וזאת בשל איומים שהגיעו לאוזניהם. דא עקא, מעדויות אחיו של הנאשם עולה כי גם האחים האחרים באו בדברים עם בני משפחת אבו-ניג'מה כדי שיפסיקו לירות בסביבות ביתם, ואם כך- לא ברור מדוע הנאשם דווקא היה צריך לעזוב את הבית מחשש לאיומים מצד בני משפחת אבו-ניג'מה. הנה כי כן, ההסבר התמים שניתן להתנהגות המפלילה, מעורר קושי.

חמישית, קיימות סתירות בעניינים מהותיים בין גרסת הנאשם, לבין עדויות בני משפחתו. לדוגמה בלבד, אציין כי האח מוחמד טען בעדותו לפניי כי כאשר הגיע לביתו של הנאשם בעקבות צעקותיה של נסרין, הנאשם לא ידע מה קורה בחוץ ולא ידע על הירי בשכונה. ברור כי עדות זו אינה נכונה, שכן אין חולק כי הנאשם היה מחוץ לבית לפני שמוחמד

הגיע לביתו; הנאשם שמע היטב את הירי בשכונה; ואף נזרקו לעבר הנאשם אבנים מגג ביתם של שדא, מוצטפא ונסרין. סתירות אלה בעניינים מהותיים, משליכות על אמינות עדויות ההגנה.

סוף דבר

35. אין ביכולתי לקבוע בביטחון מה אירע באותו לילה במפגש שבין הנאשם, לבין שדא ואחיה, מוצטפא ונסרין. התחושה עמה נותרתי לאחר שמיעת העדויות בתיק, היא כי רב הנסתר על הגלוי ביחסים שבין בני משפחת אבו-ניג'מה שהעידו לפניי מטעם המאשימה, לבין הנאשם ובני משפחת עווידה שהעידו לפניי מטעם ההגנה.

כפי שפורט לעיל, גרסת ההגנה אינה חפה מספקות ומתהיות. עם זאת, נטל ההוכחה הוא על המאשימה. בנסיבות העניין, אני סבורה כי ראיות המאשימה מתאפיינות בקשיים בעניינים מהותיים, שאינם מאפשרים לבסס עליהן מסקנה מרשיעה מעבר לספק סביר כנדרש בפלילים. לפיכך, אני רואה לזכות את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו, וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, ז' אדר ב' תשע"ט, 14 מרץ 2019, במעמד הצדדים.